

Carta del prelat (4 de juny de 2017)

"En les últimes dècades la família ocupa un lloc destacat entre les prioritats de l'Església i, per tant, de la Prelatura. Amb aquestes línies voldria aturar-me de nou, breument, en aquest apostolat tan urgent i necessari", així comença la seva carta del mes de juny Mons. Fernando Ocáriz.

04/06/2017

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Com ha recordat el Congrés General recent,[1] en les últimes dècades la família ocupa un lloc destacat entre les prioritats de l'Església i, per tant, de la Prelatura. Amb aquestes línies voldria aturar-me de nou, breument, en aquest apostolat tan urgent i necessari.

És patent que moltes persones veuen avui com un model més, i fins i tot qüestionen com una concepció arcaica, allò que en realitat és el disseny de Déu per a la unió de l'home i la dona. Tanmateix, ens hem d'omplir d'esperança: la llum de la veritat sobre la família està inscrita per Déu en el cor humà i per això s'obre i s'obrirà camí sempre enmig de les tempestes.

Cada família, amb la seva empenta i il·lusió per tirar endavant unida, «torna a lliurar la direcció del món a l'aliança de l'home i de la dona amb Déu».[2] En pensar en aquesta

realitat, em passen pel cap unes paraules de sant Josepmaria: «Tasca del cristià: ofegar el mal en abundància de bé. No es tracta de campanyes negatives, ni de ser anti-res. Al contrari: viure d'afirmació, plens d'optimisme, amb joventut, alegria i pau; veure tothom amb comprensió: els qui segueixen el Crist i els qui l'abandonen o no el coneixen. Comprensió, però, no vol pas dir abstencionisme, ni indiferència, sinó activitat».[3] No perdem la serenitat i les forces lamentant-nos davant les dificultats que travessen tantes famílies, i la mateixa institució familiar. Procurem protegir i promoure, amb fortalesa i professionalitat, la família cristiana: una cosa que no és només nostra, sinó que pertany a Déu, i a les generacions que vénen i vindran.

La família i el matrimoni són un camí de santedat: «Rius perquè et dic que tens “vocació matrimonial”?

Doncs la tens: així, vocació».[4]
Vocació a la santedat, que és felicitat.
La família és el lloc natiu de l'amor;
és el primer lloc en el qual es fa
present en les nostres vides l'amor de
Déu, més enllà del que puguem fer o
deixar de fer: «Ja que Déu ens ha
estimat primer, estimem també
nosaltres» (1 Jn 4,19). La paternitat i
la maternitat ens diuen qui som,
cada una i cada un: un regal de Déu,
un fruit de l'amor. Enmig de les mil
dificultats que poden sorgir en la
vida d'una família, saber-se i saber
que els altres són un regal de Déu ens
impulsa a estimar-los més. I la
societat requereix sempre aquest
amor sense condicions.

Més que en altres èpoques, es nota
avui, a tots els nivells, la urgència
d'assistir a les famílies amb més
dificultats. No es neix sabent ser pare
o mare, marit o muller: convé
formar-se i ajudar altres esposos i
pares a formar-se. Famílies que

ajuden altres famílies! Amb l'experiència que dona la vida familiar, es pot col·laborar eficaçment en aquest camp immens de l'obra de misericòrdia que és *ensenyar a qui no en sap*. Sense “donar lliçons”, amb naturalitat, quantes coses que es poden fer per preparar bé els matrimonis i seguir els noucasats, o els qui passen un mal moment! A més, de vegades la família en dificultat podria ser la d'algun de vosaltres; serà llavors el moment d'obrir el cor i de deixar-vos ajudar, amb la mateixa senzillesa amb què heu donat suport a d'altres.

Penseu també, amb cor gran, com ajudar els qui es troben en les anomenades situacions irregulars. El papa Francesc ha reafirmat que la doctrina no canvia,^[5] però insta a millorar l'atenció d'aquests germans i germanes, als quals cal acompanyar amb una mirada més propera, d'acollida i discerniment, que els

faciliti superar aquestes situacions, amb la gràcia de Déu.

Fixeu-vos en el diàleg de Jesús amb la Samaritana (cfr. *Jn* 4,1-45). Aquella dona, fins i tot estant lluny de Déu, va començar a resar sense saber-ho: es va posar a parlar amb Déu, que es va fer el trobadís, i la va anar portant poc a poc, fins a posar la seva història en la veritable llum. La Samaritana no es queda sola davant la seva ferida: està, alhora, davant la mirada amabilíssima del «Déu de tota consolació, que ens consola en totes les nostres tribulacions» (2 *Cor* 1,3-4). El Senyor ens crida a ser per a totes aquestes persones –malgrat la nostra poquesa i misèria personal– transmissors de la seva proximitat i el seu consol.

Interessa, en tot cas, que hi intentem *arribar abans*: «Aprendre a estimar algú no és una cosa que s'improvisa (...). En realitat, cada persona es

prepara per al matrimoni des del seu naixement».[6] Us recordo que en les activitats apostòliques amb gent jove convé tractar la bellesa del celibat apostòlic, també la vocació a formar una família cristiana, i abordar amb creativitat els diferents aspectes del festeig i del matrimoni:[7] testimonis de famílies, cursos d'orientació familiar per a solters, conferències, projeccions, lectures, activitats per a parees a les escoles, col·laboració a les parròquies, promoció de diversions que puguin ser l'origen de futurs matrimonis cristians, etc.

Els qui us encarregueu més directament de les activitats de formació, penseu que la millora de cada família té un efecte multiplicador en la societat. L'atractiu d'una família cristiana s'encomana: «Amb el testimoniatge, i també amb la paraula, les famílies parlen de Jesús als altres, transmeten

la fe, desvetllen el desig de Déu, i mostren la bellesa de l'Evangelí».[8]

Encomanem a l'acció callada i fecunda de l'Esperit Sant aquesta tasca familiar serena i immensa. Us beneeix amb tot afecte

el vostre Pare,

Roma, 4 de juny del 2017, Solemnitat de Pentecosta

.....

[1] Cfr. Carta pastoral, 14-II-2017, nn. 21, 31.

[2] Francesc, Audiència, 2-IX-2015.

[3] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 864.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 27.

[5] Cfr. Francesc, Ex. Ap. *Amoris laetitia* (19-III-2016), n. 300.

[6] Francesc, *Amoris laetitia*, n. 208.

[7] Cfr. Carta pastoral, 14-II-2017, n. 25.

[8] Francesc, *Amoris laetitia*, n. 184.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-juny-de-2017/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juny-de-2017/) (12/03/2026)